

FATIMA ANTAŬ CENT JAROJ

Ĉi tiu teksto estas parte kompletigita prelego, kiun prezentis la 13-an de majo 2017 en Přebram sur Svatá Hora (fama pilgrimloko Sankta Monto) dum la Renkontiĝo de la Ĉeĥa IKUE- sekcio Inĝ. Jan Kalný.

Oni skribis la jaron 1917. En tiu tempo furiozis kruela unua mondmilito, vasta tragedio, kian historio ĝis tiu tempo ne rekonis. Tamen eĉ en Eŭropo tiam ekzistis regionoj, kie vivis simplaj loĝantoj relative trankvile. Al tiaj apartenis eĉ kamparo de centra Portugalio. La loĝantoj tie bredis bestojn kaj zorgis pri malgrandaj kampoj. En montara vilaĝo Aljustrel (legu Aljustrel) en distanco de 123 km norde de Lisbono vivis du parencaj familioj, kies tri el pli multaj infanoj paŝtis ĉiutage ŝafojn en proksima ĉirkaŭaĵo de Fatima, sed pro tio ili ne povis frekventi lernejan edukon. La plej aĝa dekjara Lucia dos Santos (portugala prononco Lusía

*La gevizuiuloj de maldekstre:
Lucia, Francisko kaj Hiacinta*

duŝ Santoŝ) kaj ŝiaj gekuzoj Marto - naŭjara Francisko kaj sepjara Hiacinta (en originalo Hyacinta, oni prononcas ĝin Jasinta).

Ni rimarku vivojn de tiu pridonacita infana triopo. Ili ĝuis trankvilajn tagojn en siaj familioj, vespere instruis ilin la patrino kateĥismon kaj sub la libera ĉielo ili preĝadis rozarion. Lucia rakontis ke jam en la jaro 1915, kiam la milito pereigis amason da homoj kaj detruis multajn landojn, montris sin al ŝi eĉ al aliaj paŝtistinoj anĝelo dum la rozaria preĝo. Unu jaron poste, kiam la milito ekscesis per plena forto, niaj tri paŝtistoj renkontiĝis kun anĝelo, kiu instruis ilin jenan preĝon:

„Mia Dio, mi kredas je vi, mi adoras vin, mi esperas je vi, mi amas vin. Mi petas vin pri senkulpigo por tiuj, kiuj je vi ne kredas, vin ne adoras, je vi ne esperas kaj vin ne amas.“

Poste aperis la anĝelo al la tri infanoj ankoraŭ kelkfoje kaj instigis ilin multe preĝi. Li prezentis sin kiel gardanĝelo de Portugalio. Niaj etuloj, eĉ se ili estis analfabetaj, bone ĉion rememoris kaj fidele ĉiutage preĝis. La anĝelo anoncis al ili, ke la plej sanktaj koroj de Jesuo kaj Maria volas komisi ilin por intencoj de mizerikordo.

Venis printempo de plua milita jaro, jam la kvara - 1917. La 13-an de majo la infanoj kiel kutime paŝtis la ŝafojn en kaldronvalo Cova da Iria. La naturo en tiu bela suna tago estis plena de bonodoroj eĉ kvieto. Je la tagmezo la paŝtista triopo ekvidis subite abruptan ekfulmon. La infanoj timiĝis kaj pro tio tuj ekpelis sian ŝafgregon hejmen. Kiam ili alvenis al granda kverko, nova forta ekfulmo blindigis ilin. La timo instigis la infanojn por kuri rapide for. Post iu momento ili haltis kaj gapante observis super juna kverketo ŝvebi brilegan staturon de juna

sinjorino. Tiu mansignis kaj trankviligis ilin per vortoj: „Ne timu, mi ne malutilos vin.“ La infana grupeto rigardis ĉi tiun fenomenon kun vera mirego. Nur Lucia kuraĝis demandi: „De kie vi estas?“ „Mia patrujo estas la ĉielo,“ respondis la misterplena virino kaj eksplikis kialon de ŝia apero. „Mi alvenis por peti vin ke vi venu ĉi tien sesfoje

Loko de la aperoj de la anĝelo

en jena sama horo ĝis la monato oktobro ĉiumonate la 13-an tagon. Oktobre mi diros al vi, kiu mi estas kaj kion mi de vi postulas. Lucia jam kuraĝiĝis kaj demandis, kiu el ili tri atingos la ĉielon kaj ankaŭ pri postmorta sorto de kelkaj mortintaj knabinoj. Al ĉiuj demandoj ŝi ricevis kontentigajn respondojn. Lucia kaj Hiacinta venos en la ĉielon, ankaŭ Francisko, sed tiu devos ankoraŭ preĝi multajn rozariojn.

Poste la nekonata sinjorino demandis, se la infanoj volas konfidi sin al la Sinjoro kaj alportadi oferojn por renverso de pekuloj, kiuj ofendas Dian Majeston. Lucia respondis entuziasme en la nomo de ĉiuj tri viziuloj: „Jes, ni volas“. Tiam la mistera estaĵo rimarkeble ĝojigita anoncis al niaj paŝtistetoj, ke ili multe suferos kaj disetendis siajn manojn, el kuj radiis brilega lumo. Ili metis sin sur la genuojn kaj laŭdis Sanktan Triunon. Fine la aperiaĵo rekomendis al ili ĉiutage preĝi rozaron por elpeti al la mondo pacon. Poste la mistera staturo suprenlevis sin kaj malaperis en la suna lumo. Interesa estas la fakto, ke ambaŭ knabinoj ĉion vidis

eĉ aŭdis, sed parolis kun la estaĵo nur Lucia, dume Francisko vidis ĉion, sed aŭdis nur voĉon de Lucia. Same tio okazis eĉ dum venontaj vizitoj de la Sinjorino.

La paŝtistoj volis pri tiu eksterordinara evento tute silenti, sed malgranda Hiacinta tamen ne povis tion elteni kaj rakontis pri ĝi al sia patrino. Tiu ne kredis al la filino, sed malgraŭ tio iris al la patrino de Lucia demandi, ĉu la knabino ankaŭ tion travivis. Ĝis tiu tempo ŝi silentis, sed de nun estis jam necese defendi verecon de koncerna okazintaĵo. Sinjorino Santos tute ne ekkredis al rakontado de la infanoj kaj ekis sian dekjaran filineton eĉ puni pro suspekto, ke ŝi mensogas. Tamen sciigo pri tiu kurioza afero rapide disvastiĝis. Multaj homoj eĉ mokis, oni dubis pri vereco de ties priskribo, krome kelkaj el ili estis tre scivolaj.

En tia etoso venis la 13-a de junio. Laŭ

Preĝoj de la anĝelo (1916)

1. Mia Dio, mi kredas je Vi, mi adorkliniĝas antaŭ Vi, mi fidas je Vi kaj mi Vin amas. Mi petas pardonon por tiuj, kiuj ne kredas je Vi, ne adorkliniĝas antaŭ Vi, ne fidas je Vi kaj Vin ne amas.

2. La Plej Sankta Triunuo, la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito, profunden mi adorkliniĝas antaŭ Vi kaj mi oferas al Vi valoregajn Korpon kaj Sangon, Animon kaj Diecon de la Sinjoro Jesuo Kristo, ĉeestanta en ĉiuj tabernakloj de la mondo, por repacigo pro ofendoj, blasfemoj kaj indiferenteco, per kiuj Li estas ofendata. Kaj pro senlimaj meritoj de Lia Plej Sankta Koro kaj de la Senmakula Koro de Maria mi vin petas por konvertiĝo de la kompatindaj pekuloj.

Preĝo de la Virgulino Maria (13.7.1917)

Jesuo, mi faras tion pro la amo al Vi, por konvertiĝo de la pekuloj kaj por satisfakcio de la pekoj kontraŭ la Senmakula Koro de Maria.

sia promeso la tri paŝtistoj iris denove kun grupo de aliaj homoj al la kaldronvalo Cova da Iria. Tie denove aperis la belega staturo. Al demando de Lucia, kion ŝi deziras, la

La geviziuoj Hiacinta, Lucia kaj Francisko preĝantaj rozarion laŭ instigo de V. Maria

ĉiela Sinjorino respondis: „Por ke vi venu ĉi tien la dektrian de venonta monato kaj preĝu ĉiutage la rozarion.“ Nun ŝi konfidis al niaj viziulinaj sekretoj, kiu rilatis estontecon. Tiam ili eksciis, ke Francisko eĉ Hiacinta mortos jam en infana aĝo, sed Lucia vivos longe, ĉar Jesuo volas la knabinon utiligi por ke homoj ekkonu kaj ekamu ŝin. El la manoj de la estaĵo elradiis du lumaj fluoj, la unua direkte al la ĉielo kaj la dua al la tero. Antaŭ ŝia dekstra mano montris sin koro ĉirkaŭvolvita de dornoj. La infanoj komprenis ke la lumradianta ĉiela persono, kiu poste malaperis, estas certe Virgulino Maria mem.

La konfiditan mesaĝon aŭdis ja nur ambaŭ knabinoj, kiuj poste ne volis al aliaj homoj ĝin malkaŝi. Tamen scivolemaj ĉeestintoj, kiuj aŭdis ĉion, kion Lucia dum tiu evento parolis, disvastigis rapide sciigon pri jena revelacio en sia ĉirkaŭaĵo. Tio kaŭzis, ke ĉie en tiu regiono oni parolis nur pri ĉi tiu afero. Opinioj de homoj estis diversaj. Iuj konsideris ke temas pri fantaziaĵo aŭ sugesto, aliaj suspektis la viziulojn pri mensogoj, sed ekzistis eĉ seriozaj voĉoj, ke necesas observi objektivon evoluon de la afero. Loka paroĥestro en Fatima dubis pri vereco de

ĝi kaj eldiris sian opinion, ke povus temi pri diabla mistifiko. Precipe tiu frazo tre maltrankviligis Lucian. Tamen ambaŭ tuŝitaj familioj ektroviĝis nun en nefacila situacio. Ankaŭ la tri infanoj fariĝis konataj personoj, diversaj homoj volis ilin vidi kaj paroli kun ili. Sed ne ĉiuj el tiuj havis purajn intencojn.

La 13-an de julio kolektiĝis kelkaj miloj da personoj en Cova da Iria apud Fatima por ĉeesti dum miraklo. Lucia, kiu nun baraktis per duboj, spitis unue iri al tiu loko, sed poste tamen ŝi kun siaj geamikoj venis. Kiam la ĉiela virino aperis, la knabino demandis: „Kion vi postulas de mi?“ „Mi volas, ke vi ĉi tien denove la 13-an de venonta monato nepre venu kaj ĉiutage preĝu al honoro de Dipatrino rozarion por baldaŭa fino de la milito, ĉar nur la Patrino de Dio povas al vi helpi.“ La knabino ĝis nun ankoraŭ iom skeptika petis la Sinjorinon, ke ŝi malkaŝu sian nomon kaj montru miraklon por amaso de homoj, por ke ili ekkredu. Al tiu postulo la ĉiela vizitantino do respondis: „Venu ĉi tien ĉiumonate. En oktobro mi diros al vi, kiu mi estas kaj instigos grandan miraklon por ke ĉiuj ekkredu.“

Enhavo de plujaj frazoj, kiujn ambaŭ knabinoj aŭdis, estis: alportu oferojn por pekuloj pro amo al Jesuo kaj repaciĝo pro ofendoj de Senmakula Koro de Maria. Sed poste kunvenintaj homoj vidis, ke la viziuloj subite paliĝis kaj tremis, Lucia eĉ dolore ekkriis. Ĉeestantaj vizitantoj nenion vidis eĉ ion ne aŭdis krom vortoj de la knabino. Tamen ĉiuj observis negrandan nubon, kiu ekflugis super la arbeton dum la sunlumo rimarkeble malfortiĝis. La homoj estis vere ekscitiĝintaj. Post la fino de tiu revelacio multaj el ili demandis, kio okazis. Lucia nur respondis, ke temis pri sekreto, kiu tuŝas la tri infanojn. Por aliaj ĝi estas aŭ ĝojiga aŭ malĝojiga.

Nur post 24 jaroj Lucia malkaŝis du ĉapitrojn de la triparta sekreto, ricevinte por tiu paŝo konsenton de la ĉielo. Pri kio

temis? Kiam la Sinjorino instigis la viziulojn pri oferoj por pekuloj, tiam unu radio el ŝiaj manplatoj penetris kvazaŭ en la teron kaj malkovris por iliaj okuloj inferon. La infanoj vidis neestingeblan fajran maron kaj en ĝi ŝvebantajn, terure aspektantajn

La homamaso observanta sunmiraklon

statureojn de diabloj kaj homajn animojn dolore lamentantajn. Tiu hororiga sceno estis rigardebla nur tre mallonge, ĉar niaj etaj observantoj ne eltenus plu esti ties spektantoj.

La ĉiela mesaĝportistino tiam aldonis: „Vi vidis inferon, kien venos animoj de kompatindaj pekuloj. Por ke li ilin savu, la Sinjoro volas estigi sur la tero estimon al mia Senmakula Koro.“ Kaj ŝi poste daŭrigis eksplikante, kio okazos, se homoj akceptos ŝiajn alvokojn aŭ male, se ili senĉese ofendados Dion. Do enhavo de la dua parto de la sekreto estis profetaĵo de venonta evoluo en la mondo. Ĝi estis publikigita nur en la jaro 1942 de la papo Pio la XII-a.

De tiam longan tempon nekonata restis ankoraŭ la tria sciaĵo de la sekreto, kies enhavon gardis laŭ deziro de Maria longajn jarojn la fratulino Lucia Santos, kiu vivis en karmelana monaĥinejo en la portugala urbo Coimbra. La viziulino transdonis koncernan tekston unue al sia konfesprenanto kaj poste ĝin ricevis la papo en sigelfermita koverto, sed li decidis ne publikigi ĝin. Same tiel faris la sekvantaj pontifikoj.

Nur la 13-an de majo en la jubilea jaro 2000 Johano Paŭlo la II-a malkovris al la

homaro tiun ege gravan mesaĝon, kiu enhavas dramajn scenojn de lasta tempo antaŭ la dua alveno de Jesuo Kristo sur la Teron. Ni povas nun aldoni, ke granda parto de la antaŭdiroj de la Sinjorino jam plenumiĝis, sed bedaŭrinde laŭ tiu negativa varianto, ĉar la homaro elektis malĝustan vojon. Pro tio okazis la dua mondmilito ankoraŭ pli terura ol tiu unua. En Rusio estiĝis ateisma reĝimo, kiu vastigis malbonon en la mondo. La homaro sentis punojn pro multaj krimoj, sendankemo al Dio kaj persekuto de la Eklezio.

La vidantaj infanoj tiam eksciis, ke Maria venis por ke la mondo sin konsekru al ŝia Koro kaj enkonduku interpacigan sanktan komunion en unuaj sabatoj de monatoj. La plej grava profetaĵo estis ja ŝiaj lastaj vortoj: „Fine mia Senmakula Koro venkos!“ La Sinjorino ankoraŭ instruis la infanojn aldonan preĝon, kiun ili diru post ĉiu dekumo de la rozario. Ĉi tiun ni bone konas, ĉar nun oni prononcas ĝin ĉiam dum ties preĝado. Niaj viziuloj do poste konsciencie plenumis ĉiujn postulojn kaj submetis sin al multaj oferoj.

Raportoj pri eventoj en Fatima rapide disvastiĝis tra la tuta lando. Reagoj de homoj estis diversaj. Multaj el ili eĉ dubis pri vereco de ili, levis sin eĉ forta kontraŭeklezia propagando. En Portugalio regis en tiu tempo liberala reĝimo malamika al la Eklezio, karakterizita de fortaj ateismigitaj tendencoj. Diversaj sciigoj venis ankaŭ al

oreloj de distrikta administristo, kiu havis reputacion de konata malamiko de religio.

Kiam venis la dato 13-a aŭgusto, nia infana grupeto devus denove iri al la renkontiĝo kun la ĉiela estaĵo en Cova da Iria. Multaj homoj amasiĝis tie - oni taksas la nombron eĉ 20 mil -, sed kiam ekestis tagmezo, ili vane rigardis, kiam montris sin la viziuloj. Jen inter ili rapide disvastiĝis informo: la infanoj estas arestitaj! Subite ektondris, en la valo en tiu momento ĉiuj homoj eksilentis. Fulmo trafis lokon apud konata kverketo kaj super ĝi montris sin radiantan nubeto. En homamaso aŭdiĝis ekkrio: „Madono, Madono!“

Fakte malamikaj potencoj koncentris sin al malhelpo de nova revelacio. Intertempe la ruza distriktestro proponis al la viziuloj veturigon per aŭtomobilo kun li al la loko de mirakla apero, sed anstataŭ tio ili direktis sin al distrikta urbo Vila Nova de Ourém (legu Orém). Tie la reprezentanto de la politika povo demandesploris la simplajn infanojn kaj precipe volis de ili perfidon de la sekreto kaj strebis devigi ilin pri konfeso, ke ili mensogis. Li minacis al ili eĉ per kruela mortigo, sed vane, ili ĉiam heroe rezistis kontraŭ lia premo. La etaj paŝtistoj estis ja komplezaj eĉ perdi siajn vivojn, sed neniam perfidi la sekreton, kiun en Cova da Iria konfidis al ili la ĉiela estaĵo.

Do la malbona viro enmetis ilin en malliberejon. Tie niaj senkulpaj etuloj travivis unu tagon eĉ nokton en ĉelo komune kun ŝtelistoj kaj batemuloj. Tamen ĉia perforto estis vana, la estro devis ja entute rezigni vidalvide al gracigitaj analfabetuj kaj liberigi ilin. Do li veturigis ilin reen al Fatima. La brava triopo venkis, sed tamen la infanoj tre bedaŭris, ke tiu fanatikulo malhelpis la renkontiĝon kun Virgulino Maria.

Post iu tempo okazis ja eksterordinara evento. Kiam dimanĉe la 19-an de aŭgusto paŝtis la infanoj gregon de ŝafoj en proksima valo Valinhos (legu Valinjoŝ), tiam aperis

ĉiela Sinjorino denove super granda arbo. Ŝi plendis unue pri tio, ke oni malebligis al la viziuloj venon al la loko de revelacioj en Cova da Iria. Pro tio la promesita miraklo en oktobro estos malpli esprimforta. Poste ŝi memorigis al la infanoj, ke ili preĝu la rozarion kaj venu certe ankoraŭ dufoje por renkontiĝi. Ankaŭ ŝi respondis al Lucia kelkajn demandojn, sed ĉefe instigis ilin multe preĝi kaj alportadi oferojn por pekuloj, kiuj ofte falas en inferon, ĉar neniu preĝas por ili.

Dejkara Lucia, naŭjara Francisko kaj sepjara Hiacinta tre serioze plenumis petojn de Maria. Ili multe preĝis, libervole alportadis personajn oferojn kaj portis tagnokte krudajn ŝnurojn ĉirkaŭ siaj trunkoj. Tiamaniere ili volis kompleze kontribui al repaciĝo de grave ofendata Savanto kaj liberigi pekulojn. Tia konduto tre plaĉis al la Sinjorino.

La kvina apero efektiviĝis la 13-an de septembro denove en la origina loko. La viziuloj ĉi-foje devis sin trapremi per densa amaso de homoj, kiuj dumvoje preĝis kaj vokis al infanoj diversajn petojn, por ke Lucia prezentu ilin al la ĉiela Patrino. Dum la alveno de la atendata belega virino ĉiuj ĉeestantoj observis ke sur la firmamento ŝvebas de oriento ĝis okcidento fajra radia kuglo. Lucia transdonis al la Sinjorino la petojn de pilgrimantoj kaj ŝi respondis, kiuj el ili estos plenumitaj kaj kiuj ne. Poste la knabino sciigis al ŝi, ke homoj deziras sur ĉi tiu loko konstruon de kapelo kaj demandis, kiel disponi pri kolektitaj donacoj. Ŝi jesis pri tiu postulo de kredantoj kaj konfirmis tiel, ke Cova da Iria fariĝos pilgrimloko.

Proksimiĝis jam promesita la lasta tago de revelacioj kun akompanota granda miraklo, por ke ĉiuj ekkredu. En la tuta Portugalio regis emocia ekscitiĝo. Unuaj streĉe atendis ion eksterordinaran, ĉar aŭskultis atestojn de tiuj, kiuj jam vidis apud Fatima nekutimajn fenomenojn, sed aliaj, precipe liberaluloj, ridindigis la tutan aferon. Ekestis eĉ minacoj.

Por familioj Santos kaj Marto en Aljustrel tio ĉio signifis nur penigan situacion. Tiam nur la tri etaj viziuloj restis trankvilaj.

La 12-an de oktobro 1917 en la kvara jaro de la unua mondmilito celis jam miloj da preĝantaj pilgrimantoj al la loko de konataj revelacioj. Malgraŭ tio, ke pluva vetero estis nefavora, multaj homoj travivis la nokton ekstere. Ekis neagraba mateno de la atendata tago. Oni kalkulas, ke entute venis ĉi tien proksimume sepdek mil da pilgrimuloj, kiuj antaŭ la tagmezo ekpreĝis rozarion. Precize je la 12-a horo Lucia interrompis la preĝon kaj diris: „Nun ekfulmis“ kaj dufoje ripetis: „Ŝi estas ĉi tie.“

La knabino demandis: „Kion vi volas de mi?“ „Mi estas Reĝino de sakta Rozario kaj mi volas, ke oni konstruu ĉi tie kapelon je mia honoro. Preĝu plu ĉiutage la rozarion. La milito proksimiĝas al sia fino kaj soldatoj baldaŭ revenos hejmen.“ Lucia post tiuj vortoj petis pri resanigo de kelkaj malsanuloj. La homoj tiam observis ĉirkaŭ la viziuloj formiĝon de blanka nubo, kiu poste leviĝis supren. Ĉiuj ĉeestantoj paliĝis. La Reĝino diris: „Homoj devas pliboniĝi kaj peti pri senkulpiĝo de siaj pekoj!“ Malĝoje ŝi daŭrigis per petinsista voĉo: „Ili ne plu ofendu la Sinjoron, ĉar li estis ofendata jam tro!“ Tio estis ŝia lasta admono kaj kerno de la tuta mesaĝo el Fatimo.

Dum adiaŭo Virgulino Maria malkovris siajn manplatojn kaj montris al la infanoj sunon. Lucia ekkriis: „Rigardu la sunon!“ Jen 70 000 kunvenintaj homoj, kiuj staris ne nur en la valo de Cova da Iria apud Fatima, sed ankaŭ sur ĉirkaŭaj montetoj aŭ aliaj lokoj ĝis distanco de 5 km vidis propraokule grandan miraklon. Subite ĉesis plui kaj nuboj disiĝis. Suna disko rotaciis rapidege ĉirkaŭ sia propra akso kiel flama rado kaj verŝis diverskolorajn radiojn en ĉiujn direktojn. Nuboj, arboj, rokoj eĉ tero estis mergitaj en fantaziajn kolorojn kaj granda amaso de homoj preskaŭ blindiĝis.

Por momento tiu spektinda danco de

koloroj ĉesis, sed poste ĝi ekis denove kiel belega kaj rimarkinda lumludo. Ankoraŭ unu paŭzo kaj la kolordanco ripetiĝis denove eĉ pli brile ol antaŭe. La arigitaj homoj havis impreson, ke la suno malfirmiĝos de la ĉielo kaj falos sur la teron kaj ekflamigos ilin. Nun aŭdiĝis fortega elkrio: „Miraklo,

LA PAPO FRANCISKO PILGRIMIS AL FATIMO

En la tagoj la 12-an kaj la 13-an de majo 2017 okazis pilgrima vizito de la papo Francisko en Fatimo, dum kiu li kanonizis du gevizulojn Franciskon kaj Hiacintan Marto, al kiuj (kaj al tria viziulino Lucia dos Santos) ĝuste antaŭ 100 jaroj la 13-an de majo 1917 la unuan fojon aperis la Virgulino Maria.

miraklo!“ Kiel laŭkomande ĉiuj falis sur genuojn en koton kaj lamentis: „Ho, mia Dio, mizerikordon!“ „Mi kredas je Dio!“ „Saluton, Maria!“

Arde kaj estime ascendis pentaj preĝoj supren al la mirakle lumigita ĉielo. Kredantaj eĉ nekredantaj, simplaj eĉ kleraj, ĵurnalistoj kaj liberaluloj devis rekoni, ke tio estas Dia signo, iaj ajn duboj ne povis ekzisti. Patrino de Dio vere descendis el la ĉielo por alporti al la homaro mesaĝon de mizerikordo kaj savo. Dekmiloj da homoj fariĝis ties atestantoj por samtempaj eĉ por futuraj loĝantoj de la Tero.

Intertempe la viziuloj travivis tion, kion antaŭe promesis la plej sankta Virgulino Maria ekskluzive por ili. Ŝi ascendis

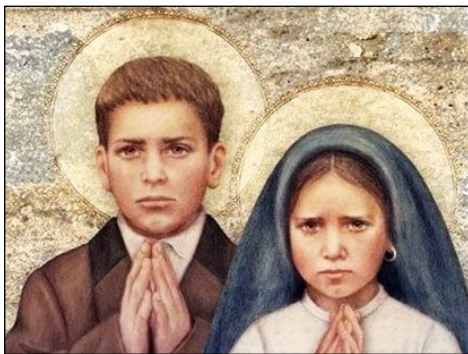
malrapide en la sunlumo supren kaj malaperis. Apud la suno elmergiĝis bildo de staturoj de la Sankta Familio. Dekstre la Dia Patrino, maldekstre sankta Jozefo kun Jesueto benanta al la mondo per krucosigno. Kiam tiu sceno finiĝis, Lucia ankoraŭ vidis Jesuon, kiel li benas al popolo, poste ankoraŭ denove la Sinjorinon, unue en versio de la Patrino Dolorplena kaj poste kiel la Virgulinon de la monto Karmelo. Same kun malapero de la impona revelacio finiĝis eĉ la kolorigo de la firmamento kaj de la tero.

Do nun ni enpensiĝu pri ĉi tiuj eksterordinaraj mesaĝoj kaj akceptu ilin tutcerte, ĉar la historia tempo plenumiĝas. Dio kaj lia patrino Maria helpu al ni!

Inĝ. Jan Kalný

KANONIZO DE LA BEATULOJ FRANCISKO KAJ HIACINTA MARTO

Sabate la 13-an de majo 2017 estis en Fatimo kanonizitaj fare de la papo Francisko du el tri fatimaj gevizituloj - la beataj Francisko kaj Hiacinta Marto. Tio okazis kadre de la 100-jara datreveno de la tieaj aparatoj de la Patrino de Dio. Ili estas unuaj du sanktuloj de tia infana aĝo, kiuj ne mortis kiel martiroj.

Dum iliaj ses renkontiĝoj la Virgulino Maria montris al ili esperon, kiun Dio donas al la mondo agitiĝanta pro sufero kaj malbono. Ŝi alvokis al la ĉiutaga preĝado

de la rozario, al pento kaj la oferdonado por konvertiĝo de la pekuloj kaj al konsekro de la koroj kaj la mondo al la Senmakula Koro de la Virgulino Maria. El fatimaj aperoj ankaŭ devenas la preĝo, kiu iĝis konsista parto de la rozario: “Sinjoro Jesuo, pardonu al ni niajn pekojn, gardu nin kontraŭ la infera fajro, konduku ĉiujn animojn en la ĉielon, precipe tiujn, kiuj plej multe bezonas vian konpaton.” La lasta apero de la Virgulino Maria estis akompanita per la suna miraklo, kiun vidis dekmiloj da atestantoj.

Francisko Marto naskiĝis en la jaro 1908, lia pli juna fratino Hiacinta en la jaro 1910. Ili ambaŭ baldaŭ fariĝis paŝtistoj de la familia brutaro, kaj ĉe tio ili akompanadis sian pli aĝan kuzinon Lucia. Ambaŭ gefratoj mortis pro hispana gripo - Francisko en la jaro 1919 kaj Hiacinta en la jaro 1920. La infanojn beatigis la papo Johano Paŭlo la Dua en Fatimo en la jaro 2000. La pli aĝa kuzino Lucia dos Santos pli poste monaĥiniĝis, kie ŝi vivis ĝis la jaro 2005, kiam ŝi mortis.

Laŭ raportoj de presagentejoj

FATIMA JARCENTO EN TRARIGARDO

- 13.05.1917: La Virgulino Maria la unuan fojon videbliĝas al Lucia, Hiacinta kaj Francisko apud Fatimo. Samtage la papo Benedikto la 15-a en la Siksta Kapelo en Romo konsekras kiel episkopon Eugenion Pacelli, la estontan papon Pion la 12-an.
- 13.06.1917: la dua apero de la Virgulino Maria.
- 13.07.1917: la tria apero de la Virgulino Maria, dum kiu Ŝi transdonas al la viziuloj sekretojn en tri partoj.
- 13.08.1917: la viziuloj estas fare de la distrikta hetmano malliberigitaj en la urbo Vila Nova de Ourém.
- 19.08.1917: la kvara apero de la Virgulino Maria surloke nomata Valinhos.
- 13.09.1917: la kvina apero de la Virgulino Maria denove en Cova da Iria.
- 13.10.1917: la lasta apero de la Virgulino Maria, dum kiu okazas granda sunmiraklo.
- 04.04.1919: Francisko mortas en la naskiĝdomo en Aljustrel.
- 20.02.1920: Hiacinta mortas en la hospitalo de Don Stefan en Lisbono.
- 25.10.1925: Lucia venas al Pontevedra en Hispanio, por iĝi ordenanino de la ordena kongregacio de la sankta Dorota.
- 02.10.1926: Lucia komenciĝas novicperiodon kaj ŝi restas en la kongregacio 22 jarojn.
- 13.10.1931: la portugalaj episkopoj konsekras sian landon al la Senmakula Koro de Maria.
- 12.09.1935: la korpo de Hiacinta ĉe eltombigo estas trovita sendifekta.
- 08.12.1942: la papo Pio la 12-a en la Baziliko de Sankta Petro en Romo konsekras mondon kaj Rusion al la Senmakula Koro de la Virgulino Maria; jam antaŭe (31.10.) li tiel faris en sia mesaĝo adresita al Portugalio.
- 25.03.1948: Lucia eniras karmelanan monaĥinejon en Coimbra, kie ŝi restos ĝis la fino de sia vivo.
- 13.05.1967: okaze de la 50-a datreveno de la aperoj de la Virgulino Maria la papo Paŭlo la 6-a pilgrimas al Fatimo.
- 12.05.1981: sur la placo de la Sankta Petro en Romo estas farita atenco kontraŭ la papo Johano Paŭlo la 2-a.
- 13.05.1982: la papo Johano Paŭlo la 2-a pilgrimas al Fatimo, por danki al la Virgulino Maria pro sia savo ĉe la atenco.
- 25.03.1984: Johano Paŭlo la 2-a kunlige kun la episkopoj de la tuta mondo sur la placo de la Sankta Petro en Romo konsekras la mondon kaj Rusion al la Senmakula Koro de la Virgulino Maria.
- 13.05.1991: okaze de la 10-a datreveno de la atenco Johano Paŭlo la 2-a duan fojon vizitas Fatimon.
- 13.05.2000: Johano Paŭlo la 2-a la trian fojon pilgrimas al Fatimo, por beatproklami Hiacintan kaj Franciskon; fine de la meso estas anoncite, ke oni publikigos la trian fatiman sekreton.
- 26.06.2000: La Kongregacio por la Kredinstruo publikigas la trian sekreton kun la teologia komentario de sia prefekto, la kardinalo Joseph Ratzinger.
- 13.02.2005: en la monaĥinejo de Coimbra mortas fratulino Lucia.
- 13.05.2010: la papo Benedikto la 16-a pilgrimas al Fatimo.
- 13.05.2017: la papo Francisko kanonizas Franciskon kaj Hiacintan.